ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΙΗ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 767	Κυριακὴ Ε΄ Νηστειῶν (Μᾶρκ. 10,32-45) 1 Ἀπριλίου 2001	Συντάκτης † ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Εἶστε ἕτοιμοι γιὰ νὰ πλησιάσετε στὴ θεία κοινωνία;

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι...»
(Μᾶρκ. 10,33)

ΑΡΧΙΖΩ, ἀγαπητοί μου, μ' ἕνα ἐρώτημα πρὸς ὅλους. Τὸ ἐρώτημά μου εἶνε· Εἴμαστε ἐδῶ; εὑρισκόμεθα ἐδῶ στὴν ἐκκλησία; Διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σῶμα πρέπει ἐδῶ νὰ βρίσκεται τὸ πνεῦμα μας. Ἔφυγε ἕνα λεπτό; ἁμαρτήσαμε. Γι' αὐτὸ λέω· Εἴμαστε ἐδῶ; Παρακολουθοῦμε τὴ θεία λειτουργία; Ἀκούσαμε τὰ θεϊκὰ λόγια, ποὺ ῥαγίζουν πέτρες καὶ καρδιές; Αἰσθανθήκαμε τὸ γεγονὸς ποὺ περιγράφει σήμερα τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο; Ἡ Ἐκκλησία τὶς μέρες αὐτὲς μεταδίδει τὰ πιὸ ὑψηλὰ μηνύματα. Καὶ προανάκρουσμα τῶν μηνυμάτων εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκούσαμε σήμερα· *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα...»* (Μᾶρκ. 10,33).

Τὰ λόγια αὐτά, ποὺ τὰ εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητάς του λίγο πρὸ τοῦ πάθους, τὰ ἀπευθύνει καὶ ἡ Ἐκκλησία σ' ἐμᾶς. Τὴν ἄλλη Κυριακή, ποὺ θ' ἀρχίσουν οἱ ἀκολουθίες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος, αὐτὰ ἀκριβῶς θ' ἀκούσουμε σ' ἕνα τροπάριο· *«Ἐρχόμενος ὁ Κύριος πρὸς τὸ ἑκούσιον πάθος, τοῖς ἀποστόλοις ἔλεγεν ἐν τῇ ὁδῷ· Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα...»*. Πᾶμε, λέει· ἂς ἀνεβοῦμε στὰ Ἱεροσόλυμα· ἂς ἀνεβοῦμε νοερῶς, πνευματικῶς.

Πάντοτε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ εἶνε προετοιμασμένος, διότι δὲν γνωρίζουμε ποιά ὥρα θὰ μᾶς καλέσῃ ὁ Κύριος κοντά Του. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς νὰ προετοιμαζώμεθα κατὰ τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, περισσότερο δὲ διότι πρόκειται νὰ μεταλάβουμε τὰ ἄχραντα μυστήρια.

«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα...». **Κάθε φορὰ ποὺ πλησιάζουμε νὰ κοινωνήσουμε, ἀκοῦμε τὴ φωνὴ αὐτὴ τοῦ Κυρίου· Ἐμπρός, ἀναβαίνομεν ἐπάνω στὰ Ἱεροσόλυμα!**

Ἀλλὰ πόσοι ἆραγε κοινωνοῦν ἀξίως; Ὅλο τὸ χρόνο ἁμαρτάνουμε· φοβοῦμαι ὅμως, ἀδελφοί μου, ὅτι τὴν πιὸ μεγάλη ἁμαρτία τὴν κάνουμε ἀκριβῶς τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα, ὅταν πλησιάζουμε τὰ ἅγια τῶν ἁγίων μὲ ἀκάθαρτη καρδιά. Φοβοῦμαι, μήπως ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ Χριστιανοὺς δὲν εἶνε οὔτε ἕνας ἄξιος νὰ κοινωνήσῃ. Δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνοίξῃς τὸ στόμα σου καὶ νὰ πάρῃς τὴ θεία κοινωνία. Πρέπει καὶ νὰ προετοιμάσῃς τὸν ἑαυτό σου, καὶ ἔτσι νὰ πλησιάσῃς τὰ ἅγια μυστήρια.

Ποιός εἶνε ὁ λόγος ποὺ μικροὶ - μεγάλοι ἀσυναίσθητα, τυπικὰ καὶ μηχανικὰ πλησιάζουν τὰ ἄχραντα μυστήρια; Ὁ λόγος εἶνε, ὅτι δὲν καθήσαμε ποτὲ νὰ μελετήσουμε, νὰ ἐξετάσουμε, τί εἶνε αὐτὸ τὸ μυστήριο, ἡ θεία εὐχαριστία. Ὑπάρχουν βιβλία σπουδαῖα. Συνιστῶ στὸν καθένα σας, προτοῦ νὰ κοινωνήσῃ, ν' ἀνοίξῃ τὸ Ὡρολόγιο τῆς Ἐκκλησίας ἢ τὸ Συνέκδημο ἢ τὴ Σύνοψι, καὶ νὰ διαβάσῃ τὴν ἀκολουθία ἐκείνη, ποὺ κάθε Χριστιανὸς πρέπει νὰ τὴ διαβάζῃ πρὶν ἀπὸ τὴ θεία μετάληψι.

Τὸ μυστήριο αὐτὸ εἶνε τὸ μυστήριο τῶν μυστηρίων. Ὁ ἄπιστος δὲ' βλέπει τίποτε. Ὁ πιστὸς ὅμως ἔχει μάτια πνευματικά. Μπαίνει στὴν ἐκκλησία καὶ βλέπει. Ὁ πιστὸς πιστεύει.

Πιστεύει πρῶτα - πρῶτα στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε· *«Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον»* (Ἰωάν. 6,54). Ὁ Χριστὸς μᾶς εἶπε· *«Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς»*· ὅτι δὲν ἔχει ζωὴ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν κοινωνῇ τὸ Χριστό (ἔ.ἀ. 6,53).

Ὁ πιστὸς στὴν ἐκκλησία, αἰσθάνεται ἕνα ῥῖγος πνευματικό. Αἰσθάνεται, ὅτι τὴν ὥρα

τῆς θείας λειτουργίας, τὴν ὥρα ποὺ ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα ὁ ἱερεὺς ἔχει τὸν ἄρτο καὶ τὸν οἶνο καὶ λέει *«Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν...»*, τὴν ὥρα ποὺ ἔχουμε γονατίσει ὅλοι καὶ οἱ ψάλτες ψάλλουν *«Σὲ ὑμνοῦμεν...»*, τὴν ὥρα ἐκείνη γίνεται θαῦμα, τὸ μεγαλύτερο θαῦμα στὸν κόσμο. Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατέρχεται, καὶ τὸ ψωμὶ γίνεται σῶμα τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὸ κρασὶ γίνεται αἷμα τοῦ, αἷμα ποὺ ἀχνίζει ἐπάνω στὸ φρικτὸ Γολγοθᾶ. Ὢ τί μυστήρια, ἀδελφοί μου! Ὅποιος δὲν πιστεύει, προτιμότερο νὰ μὴ μπαίνῃ στὴν ἐκκλησία· ἂς κάθεται ἔξω. Μπῆκε στὴν ἐκκλησία; πάει πλέον. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πατάει στὴ γῆ, ἐπάνω στὶς πέτρες. Εἶνε ψηλά, σὲ φτεροῦγες ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων. Εἶνε ἐπάνω. *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα»*. Αὐτὰ πιστεύει, καὶ ἔτσι εἶνε.

Οἱ ἄπιστοι ὅμως καὶ οἱ αἱρετικοί, ὁ χιλιαστὴς ἢ ὁ προτεστάντης, τοὺς ἀκοῦτε καὶ λένε· Μὰ εἶνε δυνατόν; Τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασὶ σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ!... Δὲν τὸ καταλαβαίνω, δὲν τὸ νιώθω... Τί νὰ τοὺς ἀπαντήσουμε;

Δὲν τὸ νιώθεις; Μὰ εἶνε τὸ μόνο μυστήριο στὸν κόσμο; Πῶς τὸ κάρβουνο μέσα στὴ γῆ γίνεται διαμάντι; Πῶς τὸ χόρτο γίνεται κρέας τοῦ προβάτου; Πῶς τὸ ψωμί, ποὺ τρῶμε κάθε μέρα, γίνεται κόκκαλα, μῦς, νεῦρα, μυαλό, καρδιά, πνευμόνια, ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου; Πῶς ἀκόμη τὸ αἷμα τῆς μάνας, ποὺ φεύγει ἀπὸ τὴν καρδιά της, γίνεται γάλα καὶ τρέφει τὸ παιδί;

Ἂς μᾶς τὰ ἐξηγήσουν αὐτά, καὶ τότε κ' ἐμεῖς θὰ τοὺς ἐξηγήσουμε, πῶς τὸ ψωμὶ καὶ τὸ κρασὶ γίνεται σῶμα καὶ αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας.

Πιστεύουμε λοιπὸν στὸ μυστήριο. Καὶ τὸ μυστήριο αὐτό, ἀδέρφια μου, εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη εὐεργεσία στὸν ἄνθρωπο. Εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ γιὰ τὸν ἥλιο ποὺ μᾶς φωτίζει, γιὰ τὸ νερὸ ποὺ πίνουμε, γιὰ τὸ ψωμὶ ποὺ τρῶμε, γιὰ τὸν ἀέρα ποὺ ἀναπνέουμε, γιὰ ὅλα τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς. Ἀλλὰ παραπάνω ἀπ' ὅλα εὐχαριστοῦμε τὸ Θεὸ – γιατί; Γιατὶ μᾶς ἀξιώνει, ἐμᾶς τὰ σκουλήκια τῆς γῆς, νὰ κοινωνοῦμε τὸ σῶμα Ἐκείνου ποὺ δὲν τὸν χωροῦν οἱ οὐρανοί. Αὐτὸς χωρεῖ στὴν καρδιὰ ἑνὸς ἁμαρτωλοῦ. Ὢ χάρις, ὦ εὐλογία, ὦ μεγάλη δωρεά!

Καὶ τώρα σᾶς ἐρωτῶ· Ἀδελφοί, εἶστε ἕτοιμοι γιὰ νὰ πλησιάσετε τὰ ἄχραντα μυστήρια; Ἐξετάσατε τὸν ἑαυτό σας, μήπως τυχὸν ἔχετε κάποιο κρύφιο ἁμάρτημα, ποὺ σᾶς κεντάει σὰν σκορπιὸς καὶ μέχρι τώρα δὲν τὸ ἐξωμολογηθήκατε στὸν πνευματικό σας πατέρα; Μήπως ἔχετε κάνει κάποια ἀδικία καὶ δὲν τὴν ἐπανορθώσατε; Μήπως εἶστε μαλωμένοι, ἔχετε ἔχθρα μὲ κάποιον, καὶ δὲν προσπαθήσατε ἀκόμη νὰ συμφιλιωθῆτε; Ἐξετάστε ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα. Καὶ ἂν ἡ συνείδησί σας εἶνε καθαρά, τότε μπορεῖτε νὰ πλησιάσετε. Διαφορετικά, ὄχι.

Λένε μερικοί· Νά, τώρα ποὺ εἶνε Πάσχα νὰ κοινωνήσουμε... Ρωτήσανε καὶ τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο· Κάθε πότε νὰ κοινωνοῦμε; Καὶ εἶπε τὴν πιὸ σοφὴ κουβέντα· Εἶσαι ἕτοιμος, ἔχεις καθαρὰ τὴν καρδιά; Κοινώνα κάθε μέρα! Δὲν εἶσαι ἕτοιμος; Οὔτε τὸ Πάσχα! Γιατὶ τὸ Πάσχα κοινώνησε ὁ Ἰούδας καὶ κατεκρίθη. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς λέμε·

Χριστιανοί, ποὺ σκοπεύετε τὶς ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες νὰ κοινωνήσετε τὰ ἄχραντα μυστήρια, προσέξτε. Εἶσαι ἕτοιμος; πλησίασε· δὲν εἶσαι ἕτοιμος; μακριά! Μακριά, γιατὶ ἡ θεία κοινωνία εἶνε φωτιά! Εἶσαι ἄχυρο, ἁμαρτωλὸς ἀμετανόητος; ἡ θεία κοινωνία θὰ σὲ κάψῃ· ἂν εἶσαι ὅμως χρυσάφι, τότε ὅσες φορὲς νὰ μπῇς μέσα στὴ φωτιὰ τῆς θείας κοινωνίας, θὰ βγῇς πιὸ λαμπρός, πιὸ ἅγιος.

Αὐτὰ μᾶς διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία. Καὶ σήμερα μᾶς φωνάζει· *«Ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἰεροσόλυμα...»*.

* * *

Εὔχομαι, ἀδέρφια μου, μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά, κανένας νὰ μὴ πλησιάσῃ σὰν τὸν Ἰούδα. Προτιμότερο νὰ μείνῃ μακριὰ ἀπὸ τὴ θεία κοινωνία. Προτιμότερο νὰ πάῃ νὰ βρῇ ἕνα πνευματικὸ μὲ ἄσπρα μαλλιά, γέροντα πνευματικό, νὰ γονατίσῃ μπροστά του, νὰ πῇ τὰ ἁμαρτήματά του, νὰ ζητήσῃ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, νὰ κάνῃ τὸν κανόνα του ἕνα χρόνο καὶ δύο καὶ τρία χρόνια, καὶ μετὰ νὰ κοινωνήσῃ τὰ ἄχραντα μυστήρια.

Γιά διαβάστε τὸ συναξάρι σήμερα τῆς ὁσίας Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Ἐκοινώνησε ἀμέσως; Ὄχι. Πέρασε τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ καὶ πῆγε στὴν ἔρημο. Πόσα χρόνια ἔκανε κανόνα, γιά πέστε μου; 47 χρόνια ἔκανε κανόνα! Καὶ μετά κοινώνησε. Καὶ ἀπέθανε «τὴν ἡμέραν ποὺ ἐκοινώνησε τῶν ἀχράντων μυστηρίων».

Ὢ Θεέ μου ὦ Θεέ μου! Ἂς μᾶς ἀξιώσῃ ἔτσι κ' ἐμᾶς! Δὲν θέλω χρήματα, δὲν θέλω παλάτια, δὲν θέλω θησαυρούς, δὲν θέλω σοφία, δὲν θέλω τίποτα. Θέλω, νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς κ' ἐμένα κ' ἐσᾶς νά 'χουμε τὸ τέλος της. Τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ φεύγουμε ἀπὸ τὸ μάταιο τοῦτο κόσμο, νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ κοινωνήσουμε κ' ἐμεῖς τῶν ἀχράντων μυστηρίων γιὰ τελευταία φορὰ λέγοντας· *«Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου»* (Λουκ. 23,42).

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία. Πρώτη ἐκφώνησις Ι. ναοῦ Ἁγίου Γεωργίου Ἀκαδημίας Πλάτωνος - Ἀθηνῶν 26-3-1961. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 1-4-2001